

KPO – Racing Minutes – Jilemnická 25

Letošní závodní cyklistická sezóna je zatím daleko před námi, přesto již teď se hlásí náš pelotonový zpravodaj Vítek Černý se svým úvodním letošním komentářem

Trochu netradičně přinášíme reportáž ze závodu i v této, pro cyklisty obvykle jen tréninkové, části roku. Než přejdeme k samotnému dění na závodní trati, by bylo možná na úvod dobré zmínit, jak se amatérský cyklista a navíc Pražák odhodlá k tomu, že vymění kolo za běžky. Plán začít jezdit závody na běžkách ve mně začal zrát již loni, kdy jsem se na běžky poprvé postavil (nepočítám lyžařský výcvik ve druháku na střední :o) a po pár projedích mi to začalo celkem jít a hlavně ohromně bavit. V podstatě celou loňskou zimní přípravu jsem o víkendech postavil na běžeckém lyžování a v porovnání s předchozími roky, kdy jsem trávil víkendová dopoledne na zimáku na Štěchovické nebo na trenažéru, to pro mě byl velmi pozitivní tréninkový impuls. Jezdím jen skate, člověk nemusí (tolik) řešit mazání, technika jízdy je lehčí na provedení a hlavně pohyb je podobnější zátěži na kole než klasika. No ale pojďme k závodění. Již v prosinci jsem si do kalendáře zapsal asi 5 závodů, z nichž alespoň jeden chci absolvovat "na zkoušku", abych zjistil jaké to vlastně je. Do hledáčku samozřejmě padl tuzemský čtyřdílňý lafařský seriál Ski-Tour, skládající se ze závodů v Jizerských Horách, v Podkrkonoší, v Orličkách a na Šumavě. Po nejisté sněhové situaci počátkem ledna jsem se rozhodl úvodní závod v Bedřichově neabsolvovat kvůli vysokému startovnímu a termínu, který je pro závod volnou technikou v pátek a tudíž je nutné si dopředu zajistit dovolenou. Na druhý díl seriálu Ski-Tour jsem se po dlouhém váhání přihlásil, přeci jen jsem si nebyl úplně jistý, jestli je v mých silách takovýhle podnik absolvovat. Počasí v posledních týdnech bylo pro přípravu vynikající, na Strahově zůstal závodní okruh z Tour de Ski a celkem solidně se tam dalo v týdnu trénovat. Před závodem mám tedy za letošek v nohách něco přes 40 hodin,

snad to bude stačit. V předvečer závodu připravit lyže – dávám tři vrstvy - 2xLF , jednou HF, snad to bude stačit. Do postele se kvůli mazání dostávám až před jedenáctou, ale co stejně jsem toho moc nenaspal. Nevýhodou proti lokálním cyklistickým závodům je fakt, že závody na lyžích jsou v horách a tedy ve větší vzdálenosti od Prahy. Budíček je tedy kolem páté, rychlá snídaně a krátce po šesté vyrážím směr Krkonoše. Místo konání najdu celkem snadno, takže vyzvednout číslo, okouknout trať a jdu se připravovat. V sobotu panuje tuhý mráz, teplota vzduchu je -11, sníh pak asi -8 stupňů. Trať je hodně tvrdá a přemrzlá, tedy celkem dost náročná na techniku. Při rozjetí zjišťuji, že mi lyže moc nebudou, na tenhle typ sněhu to chtělo mazat asi trochu jinak, ale nedá se nic dělat. Přeci jen investice do závodní mázy je dost vysoká a kupovat si všechno, když člověk ani neví, jestli to nebude jeho první a poslední závod, nemá smysl. Po rozjetí se jdu převléct do závodního - i přes tuhý mráz volím jen lehké oblečení v předtuše větší budoucích... Řadíme se tedy na start, dokonce se dělá slunečné počasí a scenérie připomíná fotky z reklamy na zimní dovolenou. V deset hodin je odstartováno a skoro 250-hlavý balík se vydává vstříc 25 kilometrům na zvlněné a celkem technické trati. Po startu zaujímám pozici někde v první třetině startovního pole. Pohyb v balíku je celkem podobný tomu cyklistickému při jízdě do kopce, využívám tedy zkušenosti a celkem zkušeně odhaduju, kdo tam tu díru nechá a kdo ne. Jede se mi celkem slušně až k prvnímu sjezdu, kde mi lyže jedou pomaleji než ostatním a musím tedy jet soupaž, zatímco ostatní odpočívají ve vajíčku. Přeskakuje mě několik borců, jeden mi přišlápne lyží, takže dochází k drobnému karambolu, ale hned se zvedám a jedu. Ztráta je sice jen pár vteřin, ale trochu mi to rozhodilo tempo. Jaké se vlastně jede tempo? Tepově závod připomíná cyklistickou časovku, kdy se jede pořád na max. Sice se nedostanete na maximálku jako v hromadném závodě při nástupu v kopci, ale držíte se téměř stabilně řekněme na 90% maxima TF. Trať závodu byla namotaná na relativně malé

ploše v okolí Jilemnice a její části se k sobě mnohokrát přibližovaly, takže jste viděli, kde už je čelo závodu, což vás přivádělo k zoufalství a naopak jste pak viděli, že místo, kde jste byli třeba před 5 minutami, pořád ještě projíždějí závodníci a to vám naopak dodávalo trochu optimismu, že zas tak pomalu nejedete. V polovině závodu vykristalizovala asi 5-členná skupina, ve které jsem se pohyboval. Do kopce to jelo líp mě, takže tam jsem trochu ujížděl, ve sjezdech a po rovině mě zase dojížděl a předjížděl zbytek skupiny a tak to bylo pořád do kola. Zhruba po dvaceti kilometrech toho měl už člověk už celkem dost a začala odcházet technika jízdy. Ve zhruba 200m dlouhé stoje asi dva kilometry před závodem jsem za to vzal a pokusil se zbytky skupiny odskočit, což se podařilo, i když jsem měl na tom kopci pocit, že to už fakt nerozjedu. Neohlížel jsem se a jel, co to šlo. Předem mnou jsem nikoho neviděl, takže ani neměl koho dojíždět. Asi 500 m před cílem mě ještě skočil jeden borec, ale už jsem neměl sílu reagovat, zbytek mě už nedojel. Výsledný čas je nakonec hodina dvacet, což znamená rychlostní průměr necelých 19km/h a ztráta na vítěze 20 minut. Co se pořadí týče, končím někde okolo poloviny startovního pole. Cílem bylo dojet kolem poloviny a to se podařilo. Zhodnocení na závěr – super zážitek. Člověk si skutečně dokonale vygumoval hlavu po týdnu v práci :o) Každému kdo by chtěl podobnou akci jet, to můžu vřele doporučit. Rozptyl výkonnosti je skutečně vysoký. Vždyť na startu byli členové reprezentace ČR, ale i takoví, kteří jeli trať kolem dvou hodin.

Na další KPO Racing Minutes tedy nemusíte čekat do dubna. Další závod v kalendáři je naplánován na 7. února a tentokrát je určen speciálně pro cyklisty – běžkaře. Pořádá ho Severočeská Amatérská liga, takže pokud si nechcete o závodění jen číst, přijďte si to zkusit. Nebudete litovat.

Vítek Černý (KPO)

